

Karácsony ünnepe

„Ne féljeteK, mert íme hirdetek nékteK nagy örömet, mely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma nékteK, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.” (Lukács 2,10)

Szívünkben ilyenkor megelevenedik a jól ismert karácsonyi kép, mellyel együtt talán felidéződnek kedves régi emlékeink is. Ady szavaival élve átéljük, az „így dúdolgattam én...” gyermeki Jézus-várás önfeledt emlékét, amely ekképpen foglalható össze: Isten-gyermek fekszik a jászolban és felette angyali ének csendül: „Dicsőség a magasságban Istennek, a földön békesség és az emberekhez jóakarát.”

Az események külső kerete ismerős: Jézus születésének évében Augustus császár rendeletet adott ki, hogy tartsanak népszámlálást a római birodalomban, ezért mindenkinek a maga városába kellett mennie, hogy ott összeírják. Józsefnek, aki Dávid király nemzetségéből származott, jegyesével, Máriával együtt Názáretből a júdeai Betlehembe kellett utazniuk. Mária áldott állapotban volt, a hosszú fárasztó út után Betlehembe megérkezve eljött szülésének ideje, azonban mivel a szálláson nem volt már hely a számukra, így a jászolba fektette gyermekét.

Közben a szabad ég alatt a nyájuk mellett őrködő pásztoroknak angyalok jelentek meg az örömhírral: „Ne féljeteK, mert íme, hirdetek nékteK nagy örömet, mely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma nékteK, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.”

A pásztorok komolyan vették a hírt és késlekedés nélkül elindultak Betlehembe, hogy személyesen győződjenek meg arról, igaz-e mindaz, amit hallottak. Odaérve megtalálták Máriát és Józsefet a jászolba fekvő kisgyermekkel. Így ezek az egyszerű pásztorok lettek a karácsonyi örömhír első tanúi és hirdetői. Azzal a bizonyossággal tértek vissza, hogy mindent pontosan úgy láttak és hallottak, ahogy Isten megüzente nekik. Miután találkoztak a gyermek Jézussal, **megváltozott az életük, hazatérve dicsőítették és magasztalták az Istent.** (Lukács 2,20)

Az Egyház története során sokan és sokféle megközelítésben megpróbálták már a karácsonyi misztérium korokon átívelő örökérvényű üzenetét megragadni és megfogalmazni. Karácsony azt a reményt adja, hogy bár az örömtelenség nem tűnt el a világból, ugyanakkor Isten szeretete bevilágít az élet és a szív szomorúságába is. Mert Isten nem maradt kívülálló az embervilágtól, hanem közeljött, emberré lett és belépett az emberi történelembe. Ez olyan örömhír, amely az egész emberi életet áthatja és átértelmezi, olyan örömhír, amely minden élethelyzetben reményt adhat. Karácsony üzenete, hogy a minket szerető Isten sorsközösséget vállalt velünk, ezért bátran vallhatjuk, hogy a szeretetétől többé semmi el nem választhat már minket.

Borús, megterhelt év van mögöttünk. Talán ebben a sötét háttérben még fénylőbben ragyoghat át Isten szeretete, mely testet öltött Jézusban, ma is hirdetve felénk: „Ne féljetek!”

Ezzel kívánok reményteli Istentől áldott Karácsonyi Ünnepet, hogy Jézussal találkozáskor a pásztorokhoz hasonlóan tudjunk mi is Istent dicsőítve és magasztalva továbbmenni.

(Dr. Pőcze István)

Luther Márton 1483-1546

Menny - ből jö - vök most hoz - zá - tok, Jó
hírt mon - dok, jer, hall - já - tok, Mert nagy ö - rö - möt
hir - de - tek, Mél - tán uj - jong ma szí - ve - tek.

2. A Megtartó ma született, Ég-föld örül ma veletek. Egy ártatlan kis csecsemő, Egész világ üdvé lesz ő.
3. Ez Krisztus, Isten szent Fia, Kí mennyből jött a földre ma. ő üdvözít, ő törli el Világ bűnét szent vérivel.
4. Mit sok ezer szív kérve kért, Mit Isten régen megígért, ő hozza, tőle nyerheted Az üdvöt, örök életet.
5. Ráismertek, ez a jele: Kemény jászol fekvőhelye, És szegénység a bölcsője, Bár világ Üdvözítője.
6. Ó, jertek, mi is örvendjünk, A pásztorokkal bemenjünk, Hogy lássuk, mit ad Istenünk ő szent Fiában minekünk!
7. Nyílj meg, szívem, fogadd be őt, Az áldott égi csecsemőt, Kí e világ üdvére jött! Borulj le jászola előtt!